

ელია — ნომერი თერთმეტი

პირველი შეცდომა

Jeff Pippenger

2023-10-15

აარონის ოქროს ხზოს ამბოხება ძველი ისრაელის დასაწყისში, წინასწარმეტყველურად შეესაბამება იეროზოამის ამბოხებას ეფრემის ჩრდილოეთის სამეფოს ათი ტომის დასაწყისში. ეს წმინდა ისტორიები ტიპოლოგიურად წარმოაჩენს ადვენტიზმის ამბოხებას 1863 წელს.

ცხადია, 1863 წლის მიმართ სხვა მოწმეებიც არსებობენ, მაგრამ აარონი და მეფე იეროზოამი წარმოადგენენ მოწმეებს, რომლებიც გადაფარებულნი არიან 1863 წლის ისტორიის ზედაპირზე, და ყველა ეს ისტორია ასახავს ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობას, რომელიც არის პროტესტანტული რქა, არა მხოლოდ ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს საბოლოო დღეებში, არამედ გამოცდის ვადის დახურვამდე მთელ გზაზე. ეს ისტორიები ასევე განიხილავს მეექვსე სამეფოში რესპუბლიკური რქის პარალელურ ისტორიას.

ეს, როგორც წესი, მეტად ძნელად მისაღები ჭეშმარიტებაა მათთვის, ვისაც სწამს, რომ მეშვიდე დღის ადვენტიტთა ეკლესია არის ღმერთის ნარჩომი ერი ქვეყნის აღსასრულს. ეს რწმენა არის ჩვენი პირველი შეცდომა. არ არსებობს არავითარი ბიბლიური მტკიცებულება იმისა, რომ ლაოდიკიის ეკლესია წარმოადგენს იმ ხალხს, რომელიც აღიმართება, როგორც ნიშანი, კვირა დღის კანონის კრიზისის დროს. ჩვენი პირველი შეცდომა ის არის, რომ ვიღებთ ამ ცრუ წინაპირობას, თითქმის ეს ასე იყოს. ქვეყნის აღსასრულს ნიშანი შედგება იმათგან, ვინც განიდევნა სატანის სინაგოგის წევრთა მიერ.

და აღმართავს ნიშანს ერებისათვის, და შეკრებს ისრაელის განდევნილთ, და ერთად შემოიკრებს იუდას გაფანტულთ ქვეყნის ოთხივე კიდიდან. ესაია 11:12.

ისინი, ვინც უნდა იყვნენ დროშა, ლაოდიკიელი ადვენტიტები გამოადევნენ.

ისმინეთ უფლის სიტყვა, თქვენ, რომელნიც ძრწით მისი სიტყვის წინაშე: თქვენმა ძმებმა, რომელთაც შეგიძულეს და ჩემი სახელის გულისათვის განგდევნეს, თქვენ: „განდიდდეს უფალი!“ მაგრამ იგი გამოცხადდება თქვენი სიხარულისთვის, ხოლო მათ შერცხვებათ. ესაია 66:5.

ისინი, ვინც ნიშანს ატარებენ, ქრისტეს „სახელის“ გამო განიდევნებიან. სიმულვილს აღმძვრელი სახელი არის ალფა და ომეგა, რადგან ალფასა და ომეგის პრინციპი სწორედ ისაა, რაც მკაფიოდ წარმოაჩენს, თუ ვის წარმოადგენს მეშვიდე დღის ადვენტიტთა ეკლესია ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში. ათი ქალწულის იგავი ადვენტიზმს წარმოადგენს.

„მათეს 25-ში მოცემული ათი ქალწულის იგავიც ასევე ასახავს ადვენტიისტი ხალხის გამოცდილებას.“ დიადი ბრძოლა, 393.

იგავი აღსრულდა ადვენტიზმის დასაწყისში და კვლავაც, ყოველივე ასო-ასოდ, აღსრულდება მის დასასრულს.

„ხშირად მიმითითებენ ათი ქალწულის იგავზე, რომელთაგან ხუთი გონიერი იყო, და ხუთი — უგუნური. ეს იგავი აღსრულდა და აღსრულდება ყოველი ასოსამებრ, რადგან მას განსაკუთრებული გამოყენება აქვს ამ დროისთვის და, მესამე ანგელოზის უწყების მსგავსად, აღსრულდა და კვლავაც იქნება აწმყო ჭეშმარიტება ჟამის დასასრულამდე.“ Review and Herald, August 19, 1890.

უგუნური ქალწულნი, რომლებიც იღვიძებენ და აცნობიერებენ, რომ ზეთი არა აქვთ, ლაოდიკეელნი არიან.

ეკლესიის მდგომარეობა, რომელიც უგუნურ ქალწულებით არის წარმოდგენილი, აგრეთვე მოხსენიებულია როგორც ლაოდიკიის მდგომარეობა. Review and Herald, August 19, 1890.

გონიერი ქალწულების, რომლებიც აგრეთვე ფილადელფიის ეკლესიად არიან წარმოდგენილნი, ბრძოლა არის იმ ეკლესიასთან, რომელიც ამტკიცებს, რომ იუდეველები არიან, მაგრამ არ არიან.

აჰა, სატანის კრებულისაგან მათ შევექმნი, რომლებიც ამბობენ, იუდეველნი ვართო, და არა არიან, არამედ ცრუობენ; აჰა, ვაიდულებ მათ, მოვიდნენ და თაყვანი სცენ მენს ფერხთა წინაშე, და შეიცნონ, რომ მე შეგიყვარე შენ. გამოცხადება 3:9.

და უაიტი ამ მუხლს განიხილავს დიდი იმედგაცრუების შემდეგ გამოქვეყნებულ პირველივე პუბლიკაციაში.

„თქვენ ფიქრობთ, რომ ისინი, ვინც თაყვანს სცემენ წმიდათა ფეხთა წინაშე (გამოცხადება 3:9), ბოლოს და ბოლოს გადარჩებიან. აქ მე უნდა არ დაგეთანხმოთ; რადგან ღმერთმა მიჩვენა, რომ ეს ჯგუფი იყვნენ აღიარებული ადვენტიისტები, რომელნიც განდგომილნი გახდნენ და „თავად თავისთვის კვლავ ჯვარს აცვეს ღვთის ძე და საქვეყნოდ შერცხვენას მისცეს იგი.“ ხოლო „განსაცდელის ჟამს,“ რომელიც ჯერ კიდევ მოსასვლელია, რათა ყოველი ადამიანის ჭეშმარიტი ხასიათი გამოაჩინოს, ისინი შეიცნობენ, რომ სამუდამოდ დაღუპულნი არიან; და სულის ტანჯვით ძლეულნი, წმიდათა ფეხთა წინაშე მოიდრეკენ თავს.“ Word to the Little Flock, 12.

ესაიას მეხუთე თავში პირველად არის მოხსენიებული ვენახის იგავი, რომელიც ქრისტემ მოგვიანებით გამოიყენა.

ახლა ვიმღერებ ჩემს უსაყვარლესს სიმღერას ჩემი საყვარელის შესახებ, მისი ვენახის გამო. ჩემს უსაყვარლესს ჰქონდა ვენახი ძალზე ნაყოფიერ ბორცვზე. და შემოღობა იგი, და ქვები ამოუკრიფა, და გააშენა იგი რჩეული ვაზით, და კოშკიც ააშენა მის შუაგულში, და საწნახელიც მოაწყო მასში; და მოელოდა, რომ ყურძენს გამოიღებდა, მაგრამ მან ველური ყურძენი გამოიღო. ახლა კი, ჰოი, იერუსალიმის მკვიდრნო და

იუდას კაცნო, განსაჯეთ, გთხოვთ, ჩემსა და ჩემს ვენახს შორის. კიდევ რა უნდა გამეკეთებინა ჩემი ვენახისთვის, რაც არ გამიკეთებია მასში? მაშ, რატომ, როცა მოველოდი, რომ ყურძენს გამოიღებდა, ველური ყურძენი გამოიღო? ესაია 5:1–4.

იგავი, იქნება ეს ძველ აღთქმაში თუ ახალში, წარმოაჩენს ღმერთის ეკლესიას როგორც ღმერთის მიერ უარყოფილს იმის გამო, რომ უარი თქვა იმ ნაყოფის გამოღებაზე, რომლის გამოსაღებადაც აღიზარდა. ესაიას მეხუთე თავში, იგავის დასასრულს, ვენახის სასჯელი განისაზღვრება, და ამავე დროს მოცემულია აღთქმა, რომ აღიმართება ნიშანი ერებისათვის. ცხადია, ვენახი ის ნიშანი არ არის.

ამიტომ უფლის რისხვა აღიგზნო მისი ხალხის წინააღმდეგ; და გაიწოდა მან ხელი მათზე და შემუსრა ისინი; და შეიძრნენ ბორცვები, და მათი გვამები მიმოიფანტა ქუჩათა შორის. ყოველივე ამის შემდეგაც არ მიქცეულა მისი რისხვა, არამედ მისი ხელი კვლავაც გაწვდილია. და აღმართავს იგი ნიშანს შორეულ ხალხებს, და დაუსტვენს მათ ქვეყნის კიდიდან; და აჰა, სწრაფად და მსწრაფლად მოვლენ ისინი. ესაია 5:25, 26.

როდესაც იესომ მოგვიანებით ეს სიმღერა იგავად წარმოთქვა, მისი დასკვნაც იმავე ძალით გადამწყვეტი იყო.

ისმინეთ სხვა იგავიც: იყო ერთი სახლის პატრონი, რომელმაც გააშენა ვენახი, ირგვლივ ზღუდე შემოავლო, მასში საწნახელი ამოთხარა, გოდოლი ააშენა, მიწისმოქმედებს მიაბარა და შორეულ ქვეყანაში გაემგზავრა. და როცა ნაყოფის ჟამი მოახლოვდა, გაგზავნა თავისი მსახურნი მიწისმოქმედებთან, რათა მისი ნაყოფი მიეღოთ. ხოლო მიწისმოქმედებმა მისი მსახურნი შეიპყრეს: ერთი სცემეს, მეორე მოკლეს, მესამე კი ჩაქოლეს. კვლავ გაგზავნა სხვა მსახურნი, პირველებზე მეტნი, და მათაც იგივე უყვეს. ბოლოს კი თავისი ძე გაუგზავნა მათ და თქვა: ჩემს ძეს მოერიდებიანო. მაგრამ როცა მიწისმოქმედებმა ძე იხილეს, ერთმანეთს უთხრეს: ეს არის მემკვიდრე; მოდი, მოვკლათ იგი და მის სამკვიდრებელს დავუფუღოთო. და შეიპყრეს იგი, ვენახიდან გარეთ გაიყვანეს და მოკლეს. ამიტომ, როცა ვენახის უფალი მოვა, რას უზამს იმ მიწისმოქმედებს? უთხრეს მას: ბოროტებს ბოროტად მოსპობს და ვენახს სხვა მიწისმოქმედებს მიაბარებს, რომლებიც თავიანთ დროზე მისცემენ ნაყოფს. იესომ უთხრა მათ: განა არასოდეს წაგიკითხავთ წერილებში: ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწუნეს, კუთხის თავად იქცა; ეს უფლისაგან მოხდა და საკვირველია ჩვენს თვალში? ამიტომ გეუბნებით თქვენ: ღვთის სასუფეველი წაგერთმევათ და მიეცემა ერს, რომელიც მის ნაყოფს გამოიღებს. და ვინც ამ ქვაზე დაეცემა, დაიმტვრევა; ხოლო ვისზედაც იგი დაეცემა, ფხვნილად აქცევს მას. და როცა მღვდელმთავრებმა და ფარისევლებმა მოისმინეს მისი იგავები, მიხვდნენ, რომ მათზე ამბობდა. მათე 21:33–45.

ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესია არ არის ის დროშა, რომელიც აღიმართება. უკანასკნელ დღეებში ვენახი, რომელიც ძველი ისრაელით იყო განსახიერებული, არის ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესია, მაგრამ იქნება ერი, რომელიც გამოიღებს ნაყოფს, რომელიც შესაფერისია როგორც პირველი ნაყოფი, და ეს არის სწორედ ის, რასაც ას ორმოცდაოთხი ათასი წარმოადგენენ.

ესენი არიან, რომელნიც არ შეიბილწნენ დედაკაცებთან, რადგან ქალწულნი არიან.
ესენი არიან, რომელნიც მიჰყვებიან კრავს, სადაც არ უნდა წავიდეს იგი. ესენი არიან
ადამიანთაგან გამოსყიდულნი, ღმრთისა და კრავისათვის პირველნაყოფად.
გამოცხადება 14:4.

როგორც დროშას, ისინი დიასახლისის მიერ იქნებიან გამოყენებულნი საბოლოო
მოსავლის შესაგროვებლად. ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესია არის
ვენახი, რომელმაც უარყო მოსეს „შვიდგზის“ სამირკვლის ქვა. იმ მომენტიდან
მოყოლებული, დაიწყო თანდათანობითი დაცემა უფრო და უფრო დიდ სიბნელეში.
დროშა იქნება „იესეს ფესვი“. იესეს ფესვი, ანუ დავითი, წარმოადგენს სწორედ იმ
უკანასკნელ ჭეშმარიტებას, რომელიც იესომ თავისი ისტორიის მოჩუბარ
იუდეველებს წარუდგინა. ეს არის ალფისა და ომეგას პრინციპის სიმბოლო, რომლის
გაგებაზეც როგორც ძველი, ისე თანამედროვე ისრაელის ურწმუნო მევენახენი უარს
ამბობენ.

და იმ დღეს იქნება იესეს ფესვი, რომელიც ხალხთა დროშად იდგება; მას მოიძიებენ
წარმართნი, და მისი განსვენება დიდებული იქნება. ესაია 11:10.

დეიდა უაიტი და ჯეიმზ უაიტი ნათლად მიუთითებენ, რომ 1856 წლისთვის ეს
მოდრაობა ლაოდიკეა გახდა; მაშ, როდის მიუთითებს იგი, რომ მან ოდესმე მიიღო
ლაოდიკეელთათვის განკუთვნილი უწყება? არასოდეს. ჩვენი პირველი შეცდომა ის
არის, რომ ვიღებთ მტკიცებას, თითქმის მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესია თავისი
ისტორიის მსვლელობისას გამარჯვებული ეკლესია ყოფილიყოს. სრულიად
საპირისპიროა. თუ ამ პირველ მცდარ წინაპირობას მივიღებთ, ჩვენი თვალეები
დახუჭული იქნება იმ წინასწარმეტყველურ ფაქტებზე, რომლებიც სხვაგვარად
ასწავლიან. მაგალითად, დეიდა უაიტი არაერთხელ მიუთითებს, რომ ძველი
სიტყვასიტყვითი ისრაელის ისტორია თანამედროვე სულიერი ისრაელის
გამოცდილებასა და ისტორიას ასახავს. ხშირად, როდესაც იგი ძველ ისრაელს
თანამედროვე ისრაელის მაგალითად მოიხმობს, ერთდროულად ციტირებს მოციქულ
პავლეს იმავე ფაქტის შესახებ მის კლასიკურ განცხადებას.

ეს ყოველივე მათ შეემთხვათ მაგალითებად; და დაიწერა ჩვენს დასარიგებლად,
რომელთაც სოფლის დასასრული მოგვიწია. 1 კორინთელთა 10:11.

მეთერთმეტე მუხლში მოციქული პავლე აჯამებს წინა ათ მუხლს.

ამასთანავე, ძმანო, არ მსურს, რომ უცოდინარნი იყოს იმის შესახებ, რომ ყველა
ჩვენი მამა ღრუბლის ქვეშ იყო და ყველამ ზღვა გადაიარა; და ყველანი მოინათლნენ
მოსესადმი ღრუბელში და ზღვაში; და ყველამ იგემა ერთი და იგივე სულიერი
საზრდო; და ყველამ შესვა ერთი და იგივე სულიერი სასმელი, რადგან სვამდნენ იმ
სულიერი კლდიდან, რომელიც თან დაჰყვებოდა მათ; და ის კლდე ქრისტე იყო.
მაგრამ მრავალ მათგანზე ღმერთს არ ჰქონდა სათნოება, რადგან უდაბნოში
დაემხნენ. ეს კი ჩვენთვის მაგალითად იქმნა, რათა არ ვინდომებდეთ ბოროტს,
როგორც მათ ინდომეს. ნურც კერპთაყვანისმცემელნი იქნებით, როგორც
ზოგიერთი მათგანი იყო, როგორც წერია: ხალხი დასხდა საჰმელად და სასმელად

და აღდგა სათამაშოდ. ნურც ვიმრუშებთ, როგორც ზოგმა მათგანმა იმრუშა, და ერთ დღეს დაეცა ოცდასამი ათასი. ნურც ქრისტეს გამოცდით, როგორც ზოგმა მათგანმა გამოსცადა, და გველებისაგან დაიღუპა. ნურც დრტვინავთ, როგორც ზოგმა მათგანმა იდრტვინა, და დაიღუპა დამღუპველის ხელით. 1 კორინთელთა 10:1–10.

პავლე და და უაიტი ძველ ისრაელს გამარჯვებული და მართალი ხალხის მაგალითად არ იყენებენ. სრულიად საპირისპიროდ. პავლე მეთექვსმეტე მუხლში აჯამებს იმ პირველ ათ მუხლს, ხოლო შემდეგ მუხლში გამოხატავს იმ გაკვეთილს, რომელიც ძველი ისრაელის ისტორიამ უნდა გადასცეს მათ, ვისაც დანახვა შეუძლია.

ამიტომ, ვინც ჰგონია, რომ დგას, გაფრთხილდეს, რათა არ დაეცეს. 1 კორინთელთა 10:12.

ძველი ისრაელი წარმოადგენს მაგალითად იმ ხალხისა, რომელიც ღმერთმა მოიწოდა, ღმერთმა წარუძღვა, რომელმაც აღასრულა ღვთის წინასწარმეტყველებები და ყოველ ნაბიჯზე ღმერთს აუჯანყდა, და ბოლოს ჯვარს აცვა ცისა და მიწის შემოქმედი! ადვენტისტებს არ უჭირთ ამ ფაქტების აღიარება ძველი ისრაელის შესახებ, მაგრამ იშვიათად აძლევენ მათთვის განკუთვნილ გაფრთხილებას ნება, რომ მათი ლაოდნიკური სიბრძნე გაარღვიოს. მათ შეიძლება მოიყვანონ ის ადგილები, სადაც და უაიტი ეკლესიას ღვთის თვალის ჩინად მოიხსენიებს, და ასეც არის, მაგრამ ღვთის სიყვარული თავისი ხალხისადმი მათ ნამდვილ მდგომარეობას საფარველს არ აფარებს. ვინც უყვარს, მათ ამხილებს და სჯის. რამდენადაც ღვთის ეკლესია არის ღვთის თვალის ჩინი, იესომ სრულიად ნათლად შეაჯამა თავისი დამოკიდებულება ამ ჩინის, თავისი ჩინის, მიმართ.

ო, იერუსალიმო, იერუსალიმო, რომელიც ხოცავ წინასწარმეტყველებს და ქოლავ შენთან მოვლინებულთ; რამდენჯერ ვინებე შენი შვილების შეკრება, როგორც დედალი ფრთების ქვეშ იკრებს თავის წიწილებს, და თქვენ არ ინებეთ! აჰა, თქვენი სახლი გრჩებათ უკაცრიელად; და ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: ველარ მიხილავთ მე, ვიდრე არ დადგება დრო, როცა იტყვიან: კურთხეულია იგი, რომელიც უფლის სახელით მოდის. ლუკა 13:34, 35.

უნდა დაისვას კითხვები: „ნამდვილად ასახავს თუ არა იესო დასასრულს დასაწყისის მეშვეობით? მართლაც წარმოადგენს თუ არა ძველი ისრაელი თანამედროვე ისრაელის სახეს?“ ძველი ისრაელის პრობლემა მთელი მათი ისტორიის განმავლობაში ის იყო, რომ მათ სჯეროდათ, თითქოს მათი მემკვიდრეობა ამტკიცებდა, რომ ისინი ღვთის ხალხი იყვნენ, და ამიტომ ვერ იქნებოდნენ სხვა რამ, გარდა ღვთის ხალხისა. ამიტომაც იერემიას დღეებში ისინი აღიარებდნენ, რომ უფლის ტამარი იყვნენ.

სიტყვა, რომელიც უფლისაგან გამოეცხადა იერემიას, ასე: დადექი უფლის სახლის კარიბჭესთან და იქ იქადაგე ეს სიტყვა და თქვი: ისმინეთ უფლის სიტყვა, მთელი იუდავ, ვინც ამ კარიბჭეებით შემოდისხართ უფლის თაყვანსაცემად. ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი, ისრაელის ღმერთი: გამოასწორეთ თქვენი გზები და თქვენი საქმენი, და მე დაგამკვიდრებთ ამ ადგილას. ნუ ენდობით ცრუ სიტყვებს, როცა ამბობენ: უფლის ტამარი, უფლის ტამარი, უფლის ტამარი არის ეს. იერემია 7:1–4.

ესzelfde ცდომილება ასევე ხაზგასმით აღნიშნა იოანე ნათლისმცემელმაც.

და მისგან ინათლებოდნენ იორდანეში, აღიარებდნენ თავიანთ ცოდვებს. ხოლო როცა იხილა, რომ მრავალი ფარისეველი და სადუკეველი მოდიოდა მის ნათლობაზე, უთხრა მათ: იქედნეთა ნაშობნო, ვინ განგიმარტათ თქვენ, რომ გაქცეულიყავით მომავალი რისხვისაგან? გამოიღეთ, მაშასადამე, სინანულის შესაფერისი ნაყოფი; და ნუ იფიქრებთ თქვათ თქვენს თავში: მამად აბრაამი გვყავსო; რადგან გეუბნებით თქვენ: ღმერთს ძალუმს ამ ქვებისაგან აღუდგინოს შვილები აბრაამს. აწ კი ცულიც უკვე მიდებულობს ხეთა ფესვთან; ამიტომ ყოველი ხე, რომელსაც კარგი ნაყოფი არ გამოაქვს, მოიჭრება და ცეცხლში ჩაიგდება. მათე 3:6–10.

ადვენტიზმში არსებული სწორედ ისავე მცდარი გაგება, რომელსაც სიმბოლურად გამოხატავს გამოთქმა: „უფლის ტაძარი ვართ ჩვენ“, და რომ ჩვენ აბრაამის სულიერი „თესლი“ ვართ, წარმოადგენს ლაოდიკეის სიბრძნის უმთავრეს გამოვლინებას.

ღმერთი გზავნის მაცნეებს, რათა უთხრან თავის ხალხს, როგორები უნდა იყვნენ და რა უნდა აკეთონ, რათა დაემორჩილონ მისი სიმართლის კანონებს, რომელთა აღსრულებითაც ადამიანი მათში იცხოვრებს. მათ ღმერთი უზენაესად უნდა უყვარდეთ და მის წინაშე სხვა ღმერთები არ უნდა ჰყავდეთ; და მოყვასი საკუთარი თავისავით უნდა უყვარდეთ, და ისე მოექცნენ მას, როგორც თავად ისურვებდნენ, რომ მათ მოქცეოდნენ.

„ღვთის წმიდა რჯულის არც ერთი წერტილი არ უნდა იქნეს მსუბუქად მიჩნეული ან უპატივცემულოდ მოპყრობილი. ისინი, ვინც არღვევს სიტყვას — „ასე ამბობს უფალი“, დგანან სიბნელის მთავრის დროშის ქვეშ, თავიანთი შემოქმედისა და თავიანთი მხსნელის წინააღმდეგ ამბოხებაში. ისინი იჩემებენ მორჩილთათვის მიცემულ აღთქმებს და ამბობენ: უფლის ტაძარი, უფლის ტაძარი ვართ ჩვენ, მაშინ როცა შეურაცხყოფენ ღმერთს მისი ხასიათის არასწორად წარმოჩენით, იმავე საქმეების კეთებით, რომელთა ქმნაც მან აუკრძალა მათ. ისინი აყენებენ საზომს, რომელიც ღმერთს არ მიუცია. მათი მაგალითი შეცდომაში შემყვანია, მათი გავლენა — განმხრწნელი. ისინი არ არიან ნათელნი ქვეყნიერებაში, რადგან სიმართლის პრინციპებს არ მისდევენ.“

„ადამიანებს არ ძალუბთ ღმერთის მიმართ უფრო დიდი ვერაგობა გამოავლინონ, ვიდრე იმ ნათლის უგულუბელყოფით, რომელსაც იგი მათ უგზავნის. ისინი, ვინც ასე იქცევიან, უმეცრებს გზას უბნევენ, რადგან ცრუ გზამანიშნებლებს აღმართავენ. ისინი განუწყვეტლივ ამახინჯებენ წმინდა პრინციპებს....“

„წმინდა წერილის სიტყვებით ჩვენ ნათლად გვეუწყება, რატომ მოაწია გაპარტახებამ იუდეველ ერს. მათ ჰქონდათ დიდი ნათელი, უხვი კურთხევები და საოცარი კეთილდღეობა. მაგრამ ისინი არ ერთგულობდნენ მათთვის მინდობილს. მათ ერთგულად არ მოუვლიდათ უფლის ვენახისთვის და არ უძღვნიდათ მას მის ნაყოფს. ისინი ისე იქცეოდნენ, თითქოს ღმერთი არ არსებობდეს, და ამიტომ უბედურებამ უწია მათ.“ Manuscript Releases, ტომი 14, 343–345.

ისრაელს სწამდა, რომ, რადგან მათი ისტორიის დასაწყისში ღმერთმა ისინი აირჩია, ისინი მუდამ მისი რჩეული ხალხი იქნებოდნენ. უფრო მეტიც, მათ ისიც სწამდათ, რომ, რადგან ისინი მისი რჩეული ხალხი იყვნენ, იგი პატივს მიაგებდა მათ, მიუხედავად იმისა, რომ თავად ისინი უარს ამბობდნენ მის პატივისცემაზე. წინასწარმეტყველურად, ისინი მისი რჩეული ხალხი იყვნენ, ვიდრე განქორწინებულნი გახდებოდნენ, მაგრამ ისინი არასოდეს ყოფილან ის ხალხი, როგორადაც ღმერთს მათი ხილვა სურდა. რჩეული ხალხის სიმართლე არ განისაზღვრება იმით, თუ ვინ ჰგონიათ მათ თავი. ძველი ისრაელი მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესიის უმთავრესი მაგალითია, მაგრამ როდესაც მიიღება მცდარი წინაპირობა, რომ ისინი ქვეყნის აღსასრულს ასორმოცდაოთხმეტ ათასს წარმოადგენენ, ვლინდება ლაოდიკიის სიბრძნე, როგორც ეს ძველ ისრაელშიც იყო. ადვენტიზმს სწამს და ასწავლის, რომ ისინი ქვეყნის აღსასრულს ღვთის ნაშთი ხალხი არიან, მიუხედავად ამის საწინააღმდეგო მკაფიო მტკიცებულებისა.

რაც უფრო ვუახლოვდებით მადლის ვადის დახურვას, მით უფრო სერიოზული და პირდაპირი უნდა გახდეს უწყება ლაოდიკიელი ხალხისადმი. თუ ის მცდარი წინაპირობა ჭეშმარიტების სასარგებლოდ არ გადაიდება, მაშინ აარონის, იერობოამისა და 1863 წლის მაგალითები ტრადიციისა და ჩვეულების საფარვლის ქვეშ დაიფარება. მადლის ვადის დახურვა მეტისმეტად ახლოსაა იმისათვის, რომ კიდევ უფრო დიდხანს ვინმე იმ საფარვლის ქვეშ იმალებოდეს.

და ეს არის სასჯელი: ნათელი მოვიდა წუთისოფელში, და ადამიანებმა უფრო შეიყვარეს ბნელი, ვიდრე ნათელი, რადგან მათი საქმენი ბოროტი იყო. რადგან ყოველი, ვინც ბოროტებას სჩადის, სძულს ნათელი და არ მიდის ნათელთან, რათა მისი საქმენი არ იქნეს მხილებული. იოანე 3:19, 20.

ადვენტიზმის განდგომილებათა ისტორია აღბეჭდილია ღვთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში. ეს წინასწარმეტყველური რეალობაა. ამის პირველი მტკიცებულება არის ძველი ისრაელი. ძველი ისრაელის ისტორია არის განგრძობადი და მზარდი განდგომილების ისტორია, და მაინც, ბიბლია და წინასწარმეტყველების სული ასწავლიან, რომ ძველი ისრაელი თანამედროვე ისრაელის ტიპს წარმოადგენს. რაოდენ სამწუხაროც უნდა იყოს ეს, არასოდეს ყოფილა ამ ჭეშმარიტების გაგება ისე მნიშვნელოვანი, როგორც სწორედ ამჟამად. რაც იესოს ქრისტეს გამოცხადებასთან ერთად იხსნება, არის ის ფაქტი, რომ ადვენტიზმის ისტორია, როგორც პროტესტანტული რქისა, პარალელურად მიმდინარეობს რესპუბლიკური რქის ისტორიასთან. ორივე რქა ერთმანეთისათვის მეორე მოწმეს წარმოადგენს, და ერთი მოწმიდან ერთის სწორად დანახვაზე უარის თქმა, იმავდროულად, ხელს უშლის მეორე მოწმესაც იქნეს შეცნობილი.

აარონის, იერობოამისა და 1863 წლის ხაზები განსაზღვრავს თანამედროვე სულიერი ისრაელის დასაწყისს, და ამითვე ისინი რესპუბლიკური რქის დასაწყისსაც განსაზღვრავს. მესამე ანგელოზის უწყება არის გაფრთხილება მხეცის ნიშნის მიღების წინააღმდეგ. სწორედ შეერთებული შტატებია ის ქვეყანა, რომელიც პირველად გამოსცემს კვირადღის კანონს და შემდეგ მთელ მსოფლიოსაც აიძულებს იმავეს

გაკეთებას.

„უცხო ერები გაჰყვებიან შეერთებული შტატების მაგალითს. თუმცა იგი წინ მიუძღვის, მაინც იგივე კრიზისი მოვა ჩვენს ხალხზე მსოფლიოს ყველა კუთხეში.“
Testimonies, volume 6, 395.

კვირის კანონის კრიზისთან დაკავშირებული წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტებები ვერ განეყოფა შეერთებული შტატების საქმიანობას. გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცი ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოა, რომელიც ესაიას ოცდამესამის თანახმად სამოცდაათ წინასწარმეტყველურ წელიწადს მეფობს. სწორედ მიწის მხეცს აქვს ორი რქა. ამ ორ რქას შორის ურთიერთობასთან დაკავშირებული ჭეშმარიტებები ახლა იხსნება, მაგრამ მხოლოდ მათთვის, ვინც ირჩევს გაიგოს, რომ იესო იესო ქრისტეს გამოცხადების ახსნას ახორციელებს იმით, რომ რაიმეს დასაწყისს იყენებს რაიმეს დასასრულის საილუსტრაციოდ.

ამერიკის შეერთებულმა შტატებმა 1798 წელს დაიწყო, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფომ, და მომდევნო სამოცდახუთი წლის განმავლობაში ის ორი რქა, რომელთაც ისტორიაში ერთად უნდა ევლოთ, მოთავსდა ისეთ გარემოებაში, რომელიც შეიძლებოდა ამოცნობილიყო, მაგრამ მხოლოდ მათ მიერ, ვისაც ხილვა სურს. ესაიას მეშვიდე თავში წარმოდგენილი სამოცდახუთი წელი დაიწყო ძვ. წ. 742 წელს და დასრულდა ძვ. წ. 677 წელს. 1798 წლიდან 1863 წლამდე ეს წლები განმეორდა. ეს სამოცდახუთი წელი ორივე რქაში კრიზისის პროცესს განსაზღვრავს.

1863 წლისათვის ესაიას ოცდამესამის წინასწარმეტყველური „ერთი მეფის დღეების“ საწყისი პერიოდი დასრულდა, და ამით დადგინდა „ერთი მეფის დღეების“ დასასრულის პერიოდის წინასწარმეტყველური ნიშნულები. ესაიას ოცდამესამის სიმბოლური სამოცდაათის დასასრული წარმოჩენილია პირველი სამოცდახუთი წლით. 1863 წლიდან 1989 წელს, აღსასრულის ჟამამდე, გრძელდება ლაოდიკიელი ადვენტიტური ეკლესიის პერიოდი, რომელიც მილერიტული მოძრაობიდან იწყება და ას ორმოცდაათი ათასის მოძრაობით სრულდება. რათა დასასრულის პერიოდი გავიგოთ, უნდა გავიგოთ დასაწყისის პერიოდი. ადვენტიზმს ამის გაკეთება არ შეუძლია, რადგან მისი დასაწყისი მონიშნულია მოსეს ფიცის უარყოფით, რომელიც განსაზღვრავს სწორედ იმ სამოცდახუთ წელს, რომელიც ადვენტიზმისა და შეერთებული შტატების დასაწყისსა და დასასრულს წარმოადგენს.

ამ მიზეზით, და ეს უაღრესად მნიშვნელოვანი მიზეზია, ეს სტატია შეეცადა დაედგინა ერთი წინასწარმეტყველური ფაქტი, რომელსაც ახლა იუდას ტომის ლომი ხსნის. ეს ფაქტი ის არის, რომ თუ არ გსურთ აღიაროთ, რომ მეშვიდე დღის ადვენტიტთა ეკლესია მუდამ ლაოდიკიის მდგომარეობაში იმყოფებოდა, მაშინ ლოგიკურად არ ძალგიძთ ადვენტიზმის ისტორიის სწორად გაყოფა; ხოლო ადვენტიზმის ისტორიის სწორად გაყოფის გარეშე თქვენ არ ძალგიძთ რესპუბლიკანიზმის რქის სწორად განსაზღვრა.

რადგან თუ ისინი, უფლისა და მხსნელის, იესო ქრისტეს, შემეცნებით ქვეყნის ბილწებისაგან განერიდნენ, ხოლო კვლავ იმავეში გაეხვივნენ და ძლეულ იქნენ, უკანასკნელი მდგომარეობა მათთვის პირველზე უარესი გახდა. რადგან უმჯობესი იქნებოდა მათთვის, არ სცნობოდათ სიმაღლის გზა, ვიდრე მას შემდეგ, რაც შეიცნეს იგი, განდგომოდნენ მათთვის გადაცემულ წმიდა მცნებას. არამედ მათ დაემართათ ჭეშმარიტი ანდაზისამებრ: ძალლი კვლავ თავის ნარწყევს მიუბრუნდა, და დაბანილი ღორი — ტალახში გორებას. 2 პეტრე 2:20–22.